

Arrest

nr. 262 870 van 25 oktober 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 28 juni 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 juni 2021 waarbij een inreisverbod van tien jaar wordt opgelegd (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 juli 2021 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die *loco* advocaten D. MATRAY en S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 mei 2021 wordt de verzoeker door de correctionele rechtbank te Brugge veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijftig maanden waarvan veertien maanden met uitstel voor een termijn van vijf jaar en een geldboete van 1000 euro te vermeerderen met opdecimen.

Op 23 juni 2021 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen.

Op 23 juni 2021 wordt aan de verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) van tien jaar opgelegd. Dit inreisverbod is de thans bestreden beslissing, die op 24 juni 2021 aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Aan de Heer :

Naam: H. (...)

Voornaam: r. (...)

Geboortedatum: (...).1989

Geboorteplaats: B., E. (...)

Nationaliteit: Albanië

wordt een inreisverbod voor 10 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 23.06.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.⁽²⁾

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

☐ *Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van tien jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.*

De betrokkene verklaarde in zijn vragenlijst “hoorplicht”, ingevuld op 30.09.2020, in België te verblijven sinds 10 september (uitgewezen door het Verenigd Koninkrijk aan België), in het bezit te zijn van zijn identiteitsdocumenten en te lijden aan epilepsie en depressie. Verder verklaarde hij geen duurzame relatie, familie en/of minderjarige kinderen in België te hebben en te willen terugkeren naar Italië alwaar zijn familie (ouders en broer en zus) verblijft sinds 25 jaar. Tijdens het interview met de migratieambtenaar in de gevangenis van Leuven Hulp dd. 04.06.2021 verklaart hij dat hij nu zo'n vier jaar in het Verenigd Koninkrijk zou wonen, samen met zijn vriendin (C. A. D. (...), van Roemeense nationaliteit met verblijfsrecht in Verenigd Koninkrijk). Hijzelf heeft zich daar nog niet officieel gevestigd omdat hij ook nog in Italië verblijft. Betrokkene verklaart verder dat hij niet naar Albanië kan/wil terugkeren omdat hij daar problemen heeft (zijn hele familie zou daar problemen hebben, hij wenst dit niet te specificeren). Betrokkene beweerde op 04.06.2021 bijkomend dat er geen moeite gedaan zou worden om zijn terugkeer naar Italië te realiseren. Op 21.06.2021 is betrokkene van gedachte veranderd en wenst hij wel terug te keren naar Albanië en wil hij zich excuseren voor zijn ongepaste opmerkingen tijdens het interview dd. 04.06.2021 (zie mail vanuit de gevangenis dd. 21.06.2021).

Uit het gevangenisdossier van de betrokkene blijkt dat hij virtueel contact onderhoudt met zijn vriendin, genaamd C. A. (...), en zijn zus, genaamd H. A. (...). Op het ogenblik van dit schrijven heeft geen van deze personen een recht op verblijf in het Rijk. Gelet op het feit dat zij geen recht op verblijf blijken te hebben en gelet op de verklaringen van de betrokkene konden er geen elementen teruggevonden worden die erop wijzen dat de betrokkene in België een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Betrokkene verklaart te lijden aan epilepsie en depressie. Hij bewijst zijn verklaringen echter niet met medische attesten en, bij gebrek aan bewijs, kunnen deze elementen een verwijdering niet verhinderen. Het administratief dossier bevat verder ook geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Zo verklaart de betrokkene op 21.06.2021 uitdrukkelijk dat hij toch wenst terug te keren naar Albanië. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt dan ook niet aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan vreemdelingen –hulp verleend; onwettig binnenkomen of verblijf in het Rijk, feiten waarvoor hij op 12.05.2021 door de correctionele rechtbank van Brugge werd

veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 50 maanden waarvan 14 maanden met uitstel 5 jaar.

Uit het vonnis van de rechtbank blijkt dat betrokkene zich in de periode tussen 17.10.2017 en 18.12.2019 te Zeebrugge bezig heeft gehouden met mensensmokkel met verzwarende omstandigheden. Volgens het vonnis is betrokkene één van de spilfiguren van de organisatie (p. 4). Hij blijkt tevens gekend te zijn in Italië en in het Verenigd Koninkrijk voor dergelijke feiten, voor drugsdelicten en voor het aanmaken van vals geld.

Mensensmokkel is een groeiend probleem. Gewetenloze en calculerende mensensmokkelaars verdienen geld aan andermans ellende, het verblijfsrechtelijk precair statuut van de slachtoffers dwingt hen de facto zich de laakbare praktijken van mensensmokkelaars te laten welgevalen. Aan de binnenkomst en doorreis van migranten in de Europese Unie wordt veel geld verdiend. Het is niet onredelijk om uit het gegeven dat betrokkene zich liet inschakelen in een internationaal opererende criminele organisatie met het oog op onwettig geldgewin af te leiden dat hij weldegelijk een sociaal gevaarlijke ingesteldheid heeft. Hij heeft zich bereid getoond geld te verdienen door misbruik te maken van de moeilijke situatie waarin de slachtoffers zich bevonden. Als mensensmokelaar maakte hij gewetenloos gebruik van de nood van migranten door ze voor geld naar het Verenigd Koninkrijk te smokkelen. Vaak gaat mensensmokkel gepaard met gevaar voor het leven of de gezondheid van de migrant.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 10 jaar proportioneel.

(...)"

Op 29 juni 2021 is de verzoeker vertrokken naar Tirana (Albanië).

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 1, § 2, 3°, 62, § 2, 74/11, § 1, vierde lid en 74/14, § 3, 1°, van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het proportionaliteitsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

"De beslissing vermeldt als wettelijke basis artikel 74/11, §1, vierde lid vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt:

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Eerste onderdeel,

De bestreden beslissing motiveert:

"Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de wet 15/12/1980: Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 10 jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde."

Verzoeker stelt dat artikel 74/11, §1, vierde lid vreemdelingenwet niet stelt, zoals in de beslissing staat, dat de verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van 10 jaar.

In dat artikel staat dat de beslissing tot verwijdering 'kan' gepaard gaan met een inreisverbod van 'meer dan vijf jaar'. De wet stelt dus niet dat het om 10 jaar gaat: het kan gaan over 'meer dan vijf jaar'. wat een zekere marge toelaat, maar redelijkerwijze geen verdubbeling.

De formele motivering is bijgevolg onjuist.

Dit onjuist wettelijke uitgangspunt heeft invloed op de beslissing zelf waar die precies een inreisverbod van 10 jaar oplegt.

Tweede onderdeel,

De bestreden beslissing motiveert:

“... Gezien de ernst van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokken door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren.

Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 1 jaar proportioneel.”

Ook in het bevel om het grondgebied te verlaten van 23.6.2021, dat de basis vormt om een inreisverbod te kunnen opleggen, is er enkel (en herhaaldelijk) sprake van 'gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden', (zie stuk 2) Er worden in het bevel en de motivering geen andere termen in dat kader gebruikt.

Vermelde motivering schendt de motiveringsverplichting en inzonderheid artikel 74/11 § 1 vierde lid vreemdelingenwet.

Dit artikel bepaalt dat een inreisverbod van meer dan vijf jaar kan gegeven worden wanneer de betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Vermelde motivering miskent volledig het begrip 'ernstige bedreiging' voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De motivering heeft het over 'geacht worden de openbare orde te kunnen schaden', 'de openbare orde zeer ernstig te verstoren'.

De motivering negeert de specifieke kwalificatie van artikel 74/11 §1 vierde lid vreemdelingenwet dat enkel toelaat een inreisverbod van meer dan vijf jaar op te leggen in geval van 'ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid.' Het begrip 'ernstige bedreiging voor', verschilt wezenlijk van de begrippen 'kunnen schaden', 'ernstige verstoring'.

De wetgever heeft dit onderscheid in de gradaties van aantasting van de openbare orde steeds gemaakt.

Zo wordt in de artikels 21, 22 en 26 vreemdelingenwet een onderscheid gemaakt tussen 'redenen van openbare orde of nationale veiligheid', 'ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid', 'ernstige redenen om hem te beschouwen als een bedreiging voor de nationale veiligheid' en 'schaden van openbare orde of nationale veiligheid'.

Het is duidelijk dat dit voor de wetgever van elkaar te onderscheiden begrippen zijn. De bestreden beslissing klutst al deze termen gewoonweg door mekaar, en oordeelt in de motivering niet eens op basis van het wettelijk criterium 'ernstige bedreiging voor openbare veiligheid of de nationale veiligheid'. Het begrip 'ernstige bedreiging' komt in de motivering zelf niet voor.

Om vermeldde reden wordt artikel 74/11 § 1 vierde lid geschonden en dient de beslissing vernietigd te worden.

Derde onderdeel, wat betreft de termijn van 10 jaar

1.

De motivering voor die tien jaar is zowel wat de juridische grondslag betreft als wat betreft de feiten waarop zij steunt onjuist of niet afdoende.

Het hanteren van deze onjuiste grondslag en onjuiste gegevens is bepalend geweest voor het weerhouden van een termijn van 10 jaar.

Reeds om die reden dient de beslissing vernietigd te worden.

2.

De bepaling van de termijn vereist een afweging rekening houdend met de 'specifieke omstandigheden', wat een specifieke motivering impliceert.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke nonnen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert" (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001,23).

Er dient een individueel onderzoek en individuele beoordeling te geschieden 'eigen aan de omstandigheden van het geval'.

3.

Een termijn van 10 jaar om niet meer in het Schengengebied te mogen komen is een zeer lange termijn. Dit is zeker het geval voor een persoon die de Albanese nationaliteit heeft maar die al 25 jaar de facto in Italië verblijft en er een verblijfstitel heeft en die een partner met Roemeense nationaliteit heeft met wie hij al vier jaar samenwoont in het Verenigd Koninkrijk.

In die zin dient met de criteria 'specifieke omstandigheden', 'redelijkheid' en 'proportionaliteit' uitvoerig rekening te worden gehouden. Dit is in casu niet het geval.

Artikel 74/11 § 1 vierde lid vreemdelingenwet stelt dat een inreisverbod van meer dan vijf jaar kan worden opgelegd in geval van ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Het gaat bijgevolg om een mogelijkheid ('kan') en niet om een verplichting, en de toepassing ervan is een discretionaire bevoegdheid van verwerende partij. Dit houdt in dat voor de toepassing ervan een specifieke en afdoende motivering vereist is. De gegeven motivering beantwoordt niet aan die criteria: het betreft louter automatische toepassing die enkel gesteund is op de veroordeling door de rechtbank te Brugge. De beslissing houdt geen rekening met de persoon van verzoeker, met name dat het zijn enige veroordeling is en hij voor de rest een blanco strafregister heeft, en dat hij zich in de gevangenis correct gedragen heeft.

De beslissing negeert het wezenlijk gegeven dat verzoeker zijn straf effectief ondergaan heeft, wat de eerste maatschappelijke reactie is op dergelijke feiten. Door hier bovenop nog een inreisverbod van 10 jaar op te leggen, negeert, houdt alleszins niet of niet afdoende rekening met het gegeven dat verzoeker voor vermelde feiten reeds werd gestraft.

Verder maakt de bestreden beslissing door de minimumtermijn van vijf jaar te verhogen tot tien jaar een niet verantwoorde ruime toepassing van vermeld artikel. Het gaat om een verdubbeling van de minimumtermijn, en bovendien is die minimumtermijn zelfs geen verplichting, maar een mogelijkheid ('kan').

Er diende specifiek te worden gemotiveerd waarom in dit geval 10 jaar proportioneel is. Het volstaat niet als laatste zin van de beslissing de formule te gebruiken dat 'het inreisverbod van 10 jaar proportioneel is'. De termijn vereist een ernstige proportionaliteitsafweging die ook het redelijkheidsbeginsel impliceert: dergelijke faire balance- toets is er niet. Er is geen enkele redelijke of eerlijke overweging van de situatie van verzoeker. Zo wordt geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker geen enkele voorgaande heeft in België noch strafrechtelijk, noch bestuursrechtelijk. Zo wordt er geen rekening gehouden met de motivering van de strafuitvoeringsrechtbank. Zo is er geen rekening gehouden met het goed gedrag van verzoeker in de gevangenis en de vervroegde invrijheidsstelling. Er is geen rekening gehouden met het gegeven dat verzoeker zijn straf ondergaan heeft.

Verzoeker betwist niet dat hij een ernstige veroordeling heeft opgelopen. De feiten dienen evenwel correct beoordeeld te worden. (Arrest RvV nr. 225 005 van 19 augustus 2019, inzake K.D. c. Belgische Staat). De rechtbank gaf 15 maanden voorwaardelijk, wat wijst op verzachtende omstandigheden.

Met deze specifieke gegevens, die conform de voorbereidende werken dienen in aanmerking te worden genomen, is op geen enkele wijze rekening gehouden.

Uit de bestreden beslissing blijkt overigens dat er in het kader van de vragenlijst hoorplicht van 29.1.2020 enkel geïnformeerd werd naar de elementen die betrekking hadden op artikel 3 EVRM en artikel 8 EVRM. De vereiste om rekening te houden met de specifieke gegevens, is ruimer dan het rekening houden met vermelde elementen.

4.

De bestreden beslissing vermeldt dat verzoeker familie heeft in Italië sinds 25 jaar, dat verzoeker er zelf ook een verblijfstitel heeft (zie ook stukken 3) en dat verzoeker zelf een relatie heeft met een Roemeense dame sedert vier jaar in het Verenigd Koninkrijk.

Het gaat om loutere vermeldingen, die gedistilleerd worden uit het hoorrecht. maar deze worden in het kader van een proportionaliteitsafweging, nergens betrokken in de bestreden beslissing.

5.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld. De beslissing schendt de proportionaliteitsverplichting.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur."

3.1. De verzoeker maakt in de aanhef van het enig middel onder meer gewag van de schending van de artikelen 1, § 2, 3° en 74/14, § 3, 1°, van de Vreemdelingenwet. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen: "een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden" (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoeker in zijn verzoekschrift niet uiteen op welke wijze hij de artikelen 1, § 2, 3° en 74/14, § 3, 1°, van de Vreemdelingenwet door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat deze onderdelen betreft, niet ontvankelijk.

3.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de

juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat uit een eenvoudige lezing van de motieven van de bestreden akte blijkt op welke wettelijke en feitelijke gronden de gemachtigde zich heeft gebaseerd om te besluiten tot de afgifte van een inreisverbod van tien jaar. De gemachtigde verwijst uitdrukkelijk naar artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet als juridische grondslag voor de afgifte van het inreisverbod. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker een inreisverbod voor tien jaar wordt opgelegd omdat hij *“een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde”* waarbij wordt toegelicht dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan *“vreemdelingen –hulp verleend; onwettig binnenkomen of verblijf in het Rijk, feiten waarvoor hij op 12.05.2021 door de correctionele rechtbank van Brugge werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 50 maanden waarvan 14 maanden met uitstel 5 jaar”*. Er wordt toegelicht dat uit het vonnis van de rechtbank blijkt dat de verzoeker zich in de periode tussen 17 oktober 2017 en 18 december 2019 te Zeebrugge bezig heeft gehouden met mensensmokkel met verzwarende omstandigheden, dat hij ook in Italië en in het Verenigd Koninkrijk is gekend voor dergelijke feiten, alsook voor drugsdelicten en voor het aanmaken van vals geld. Voorts wordt nog toegelicht dat de verzoeker op zijn eerder gedane verklaringen terugkomt en wenst terug te keren naar Albanië, dat hij verklaarde geen duurzame relatie, familie en/of minderjarige kinderen in België te hebben, dat uit het gevangenisdossier blijkt dat de verzoeker virtueel contact onderhoudt met zijn vriendin en zijn zus, dat geen van beiden echter recht hebben op verblijf in het Rijk en dat de verzoeker verder verklaarde te lijden aan epilepsie en depressie hetgeen echter niet werd aangetoond met medische attesten.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt.

De verzoeker viseert de volgende passage uit de bestreden beslissing:

“Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

☐ *Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van tien jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.”*

De verzoeker voert aan dat artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de verwijderingsbeslissing gepaard kan gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, doch dat niet wordt gespecificeerd hoeveel jaar er dan kan worden opgelegd. De verzoeker stelt dat *“meer dan vijf jaar”* een zekere marge toelaat, maar het redelijkerwijze niet om een verdubbeling kan gaan zoals *in casu*. De verzoeker leidt hieruit af dat de formele motivering van de bestreden beslissing onjuist is.

Artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet beschikt de verweerder over een discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De gemachtigde kan ervoor kiezen om in dergelijk geval de beslissing tot verwijdering gepaard te laten gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar. Een maximumtermijn wordt inderdaad niet in de wet bepaald. In deze zaak heeft de gemachtigde van zijn discretionaire bevoegdheid gebruik gemaakt om de verzoeker een inreisverbod met een duur van tien jaar op te leggen. Een inreisverbod met een termijn van tien jaar valt binnen de discretionaire bevoegdheid van de verweerder en vormt *ipso facto* geen schending van artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet. In de mate dat de verzoeker de geviseerde passage uit de bestreden beslissing leest als een verkeerde parafrasering van artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet gaat hij uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. De gemachtigde parafraseert artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de

Vreemdelingenwet niet in de geviseerde passage, maar geeft wel een invulling aan zijn discretionaire bevoegdheid.

Overigens stelt de aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk “terugkeerhandboek” voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij het uitvoeren van terugkeer gerelateerde taken op p. 127 *“Een lidstaat kan verschillende termijnen voor typische categorieën van zaken overwegen, bijvoorbeeld 10 jaar als algemene regel voor gevallen waarin de openbare orde in het geding is en 20 jaar in bijzonder ernstige omstandigheden.”*

De verweerder heeft, zoals hoger reeds werd aangestipt, wel degelijk op duidelijke wijze gemotiveerd waarom hij er in verzoekers geval voor heeft geopteerd om een inreisverbod van tien jaar op te leggen. De verzoeker toont niet aan dat deze motieven niet afdoende zouden zijn. De kritiek dat de motieven onjuist zijn, houdt overigens geen verband met de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht.

Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen of van artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het eerste onderdeel van het enig middel is ongegrond.

3.3. Waar de verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing en waar hij stelt dat de opgegeven motieven onjuist zijn, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2 (...)

§ 3 (...)"

Vooreerst merkt de Raad op dat de kritiek op de motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten van 23 juni 2021 niet dienstig is. Deze beslissing maakt immers niet het voorwerp uit van het thans voorliggende beroep.

Verder stelt de verzoeker dat in de bestreden beslissing de termen “geacht worden de openbare orde te kunnen schaden” en “de openbare orde zeer ernstig te verstoren” worden gebruikt, terwijl artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet het begrip “ernstige bedreiging voor de openbare orde of nationale veiligheid” hanteert. De verzoeker betoogt dat de wetgever in de artikelen 21, 22 en 26 van de Vreemdelingenwet een onderscheid heeft gemaakt tussen de begrippen “redenen van openbare orde of nationale veiligheid”, “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” of “ernstige redenen om hem te beschouwen als een bedreiging voor de nationale veiligheid” en “schaden van openbare orde of nationale veiligheid”. Volgens de verzoeker is het duidelijk dat dit voor de wetgever van elkaar te onderscheiden begrippen zijn, terwijl deze begrippen in de bestreden beslissing door elkaar worden gebruikt en terwijl het begrip “ernstige bedreiging voor de openbare veiligheid of de nationale veiligheid” in de bestreden beslissing zelf niet voorkomt.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing op duidelijke wijze wordt gesteld dat zij wordt getroffen met toepassing van artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet en hieraan het volgende wordt toegevoegd: “Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van tien jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.” De verzoeker dwaalt dan ook waar hij voorhoudt dat in de opgegeven motieven het begrip “ernstige bedreiging voor de openbare orde” niet voorkomt.

Verder wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan vreemdelingen –hulp verleend; onwettig binnenkomen of verblijf in het Rijk, feiten waarvoor hij op 12.05.2021 door de correctionele rechtbank van Brugge werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 50 maanden waarvan 14 maanden met uitstel 5 jaar.

Uit het vonnis van de rechtbank blijkt dat betrokkene zich in de periode tussen 17.10.2017 en 18.12.2019 te Zeebrugge bezig heeft gehouden met mensensmokkel met verzwarende omstandigheden. Volgens het vonnis is betrokkene één van de spilfiguren van de organisatie (p. 4). Hij blijkt tevens gekend te zijn in Italië en in het Verenigd Koninkrijk voor dergelijke feiten, voor drugsdelicten en voor het aanmaken van vals geld.

Mensensmokkel is een groeiend probleem. Gewetenloze en calculerende mensensmokkelaars verdienen geld aan andermans ellende, het verblijfsrechtelijk precair statuut van de slachtoffers dwingt hen de facto zich de laakbare praktijken van mensensmokkelaars te laten welgevalen. Aan de binnenkomst en doorreis van migranten in de Europese Unie wordt veel geld verdiend. Het is niet onredelijk om uit het gegeven dat betrokkene zich liet inschakelen in een internationaal opererende criminele organisatie met het oog op onwettig geldgewin af te leiden dat hij weldegelijk een sociaal gevaarlijke ingesteldheid heeft. Hij heeft zich bereid getoond geld te verdienen door misbruik te maken van de moeilijke situatie waarin de slachtoffers zich bevonden. Als mensensmokkelaar maakte hij gewetenloos gebruik van de nood van migranten door ze voor geld naar het Verenigd Koninkrijk te smokkelen. Vaak gaat mensensmokkel gepaard met gevaar voor het leven of de gezondheid van de migrant.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 10 jaar proportioneel.”

De verweerder heeft zodoende tevens toegelicht waarom hij van mening is dat de verzoeker de openbare orde zeer ernstig verstoort. Gelet op de zeer ernstige feiten en de maatschappelijke impact van deze feiten waaraan de verzoeker zich schuldig heeft gemaakt (de verzoeker was een spilfiguur inzake mensensmokkel), en aangezien het niet wordt betwist dat de verzoeker gewetenloos gebruik maakte van de nood van migranten door ze voor geld naar het Verenigd Koninkrijk te smokkelen hetgeen vaak gepaard gaat met gevaar voor het leven of de gezondheid van de migrant, en de verzoeker evenmin betwist dat hij ook reeds in Italië en in het Verenigd Koninkrijk gekend is voor dergelijke feiten, alsook voor drugsdelicten en voor het aanmaken van vals geld, komt het geenszins onredelijk over om de verzoeker met toepassing van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een inreisverbod van meer dan vijf jaar op te leggen wegens een ernstige bedreiging voor de openbare orde. *In casu* heeft de verweerder op een correcte wijze vastgesteld dat de verzoeker wel degelijk een ernstige bedreiging voor de openbare orde uitmaakt en heeft hij dienvolgens op correcte wijze toepassing gemaakt van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de voormelde beginselen van behoorlijk bestuur of van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

Het tweede middelonderdeel is ongegrond.

3.4. Wat het derde middelonderdeel betreft, kan de verzoeker worden bijgetreden dat overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bij het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening dient te worden gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval.

De verzoeker stelt dat een termijn van tien jaar zeer lang is, zeker aangezien hij als Albanese onderdaan reeds 25 jaar *de facto* in Italië verblijft en er een verblijfstitel heeft, en hij een partner met Roemeense nationaliteit heeft met wie hij al vier jaar samenwoont in het Verenigd Koninkrijk. De verzoeker meent dat hier niet in redelijkheid rekening mee werd gehouden.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt echter niet dat de verzoeker op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen nog over een verblijfstitel in Italië beschikte. In tegendeel blijkt dat de verweerder contact opnam met de Italiaanse autoriteiten en dat deze hebben geantwoord dat de verblijfsvergunning van de verzoeker op 26 januari 2018 afliep.

De verzoeker poneert in zijn verzoekschrift dat hij wel degelijk over een Italiaanse verblijfstitel beschikt en verwijst daarvoor naar “stukken 3” bij zijn verzoekschrift. Uit de stukken die de verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, blijkt echter niet dat hij in Italië over een verblijfstitel beschikt zoals hij thans poneert. Er worden met name enkel zeer moeilijk leesbare kopieën voorgelegd van de verblijfsvergunningen van verzoekers familieleden H. M., H. H., S. G. en S. H., en niet van de verzoeker zelf.

De Raad wijst er voorts op dat het territoriaal toepassingsgebied van de bestreden beslissing beperkt is tot het Schengengrondgebied. Het Verenigd Koninkrijk behoort niet tot het Schengengrondgebied. De bestreden beslissing heeft bijgevolg geen uitwerking in het Verenigd Koninkrijk en zij verhindert dan ook niet dat de verzoeker zich met zijn partner van Roemeense nationaliteit in het Verenigd Koninkrijk zou vestigen. Bijgevolg valt niet in te zien waarom er in het kader van de thans bestreden beslissing rekening moet worden gehouden met verzoekers verklaring dat zijn partner, C. A., in het Verenigd Koninkrijk is gevestigd.

De verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing door de minimumtermijn van vijf jaar te verhogen tot tien jaar een niet verantwoorde ruime toepassing van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet inhoudt. De verzoeker hekelt dat het om een verdubbeling van de minimumtermijn gaat en hij wijst erop dat de minimumtermijn geen verplichting is maar een mogelijkheid, gelet op het woord ‘kan’. Daarnaast meent de verzoeker dat de bestreden beslissing geen ernstige proportionaliteitsafweging of een *fair balance*-toets inhoudt.

Verder meent de verzoeker dat geen rekening werd gehouden met het gegeven dat hij ‘slechts’ één veroordeling in België heeft opgelopen, dat hij zich in de gevangenis correct heeft gedragen en dat hij zijn straf heeft ondergaan.

In de bestreden beslissing wordt onder meer als volgt gemotiveerd:

“De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan vreemdelingen –hulp verleend; onwettig binnenkomen of verblijf in het Rijk, feiten waarvoor hij op 12.05.2021 door de correctionele rechtbank van Brugge werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 50 maanden waarvan 14 maanden met uitstel 5 jaar.

Uit het vonnis van de rechtbank blijkt dat betrokkene zich in de periode tussen 17.10.2017 en 18.12.2019 te Zeebrugge bezig heeft gehouden met mensensmokkel met verzwarende omstandigheden. Volgens het vonnis is betrokkene één van de spilfiguren van de organisatie (p. 4). Hij blijkt tevens gekend te zijn in Italië en in het Verenigd Koninkrijk voor dergelijke feiten, voor drugsdelicten en voor het aanmaken van vals geld.

Mensensmokkel is een groeiend probleem. Gewetenloze en calculerende mensensmokkelaars verdienen geld aan andermans ellende, het verblijfsrechtelijk precair statuut van de slachtoffers dwingt hen de facto zich de laakbare praktijken van mensensmokkelaars te laten welgevalen. Aan de binnenkomst en doorreis van migranten in de Europese Unie wordt veel geld verdiend. Het is niet onredelijk om uit het gegeven dat betrokkene zich liet inschakelen in een internationaal opererende criminele organisatie met het oog op onwettig geldgewin af te leiden dat hij weldegelijk een sociaal gevaarlijke ingesteldheid heeft. Hij heeft zich bereid getoond geld te verdienen door misbruik te maken van de moeilijke situatie waarin de slachtoffers zich bevonden. Als mensensmokelaar maakte hij gewetenloos gebruik van de nood van migranten door ze voor geld naar het Verenigd Koninkrijk te smokkelen. Vaak gaat mensensmokkel gepaard met gevaar voor het leven of de gezondheid van de migrant.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 10 jaar proportioneel.”

De verzoeker betwist niet dat hij *“zich schuldig (heeft) gemaakt aan vreemdelingen –hulp verleend; onwettig binnenkomen of verblijf in het Rijk, feiten waarvoor hij op 12.05.2021 door de correctionele rechtbank van Brugge werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 50 maanden waarvan 14 maanden met uitstel 5 jaar.”* De verzoeker betwist evenmin dat *“(u)it het vonnis van de rechtbank blijkt dat betrokkene zich in de periode tussen 17.10.2017 en 18.12.2019 te Zeebrugge bezig heeft gehouden met mensensmokkel met verzwarende omstandigheden. Volgens het vonnis is betrokkene één van de spilfiguren van de organisatie (p. 4). Hij blijkt tevens gekend te zijn in Italië en in het Verenigd Koninkrijk voor dergelijke feiten, voor drugsdelicten en voor het aanmaken van vals geld.”* De verzoeker erkent verderop in zijn verzoekschrift ook dat hij een ernstige veroordeling heeft opgelopen.

Waar de verzoeker benadrukt dat hij in België ‘slechts’ één veroordeling heeft opgelopen, mag hij er niet aan voorbijgaan dat in de bestreden beslissing eveneens wordt uiteengezet dat hij *“tevens gekend (blijkt) te zijn in Italië en in het Verenigd Koninkrijk voor dergelijke feiten, voor drugsdelicten en voor het aanmaken van vals geld”*, wat hij overigens ook niet betwist.

In het licht van het gegeven dat de verzoeker zich met dergelijke ernstige zaken als mensensmokkel heeft beziggehouden en het gegeven dat hij ook al in Italië en het Verenigd Koninkrijk gekend was voor dergelijke feiten, alsook voor drugsdelicten en voor valsmunterij, komt het de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat de verweerder geen bijzonder gewicht toekent aan het gegeven dat de verzoeker naar eigen zeggen zich correct heeft gedragen in de gevangenis. De verzoeker brengt in dit verband overigens ook geen stukken bij om het beweerde correcte gedrag te staven. Hierbij mag ook niet uit het oog worden verloren dat tijdens een periode van detentie de vrijheid om het eigen gedrag te bepalen aan ernstige beperkingen is onderworpen.

Het gegeven dat de verzoeker op strafrechtelijk vlak zijn straf heeft ondergaan, verhindert voorts niet dat de verweerder maatregelen neemt op verblijfsrechtelijk vlak.

De verzoeker betoogt dat de feiten correct beoordeeld moeten worden. De verzoeker stelt dat de rechtbank hem 15 maanden voorwaardelijk gaf, wat wijst op verzachtende omstandigheden.

De beweringen van de verzoeker missen elke feitelijke grondslag. In de bestreden akte wordt immers op duidelijke wijze gemotiveerd dat de verzoeker werd veroordeeld *“tot een definitieve gevangenisstraf van 50 maanden waarvan 14 maanden met uitstel 5 jaar.”* Deze vaststelling is correct. De verzoeker werd blijkens het vonnis, dat in het administratief dossier zit, immers niet tot een voorwaardelijke gevangenisstraf van 15 maanden veroordeeld, doch hij werd op 12 mei 2021 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 50 maanden, waarvan slechts 14 maanden met uitstel voor een termijn van 5 jaar (hetgeen dus een effectieve gevangenisstraf van 36 maanden impliceert).

De verzoeker voert tevens aan dat de vragenlijst van 29 januari 2020 in het kader van de uitoefening van zijn hoorrecht enkel informeerde naar de elementen die betrekking hadden op de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). De verzoeker meent dat de vereiste om rekening te houden met de specifieke gegevens ruimer is dan enkel rekening te houden met de vermelde elementen. Op zich kan de verzoeker worden gevolgd in zijn kritiek dat de verplichting die voortvloeit uit artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, om rekening te houden met de specifieke omstandigheden, zich niet beperkt tot de elementen in verband met de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Evenwel blijkt niet welk belang de verzoeker heeft bij zijn betoog nu hij geen concrete elementen naar voor brengt waarmee de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing volgens hem tevens rekening had moeten houden.

Tot slot merkt de Raad nog op dat de verweerder bij zijn beslissing om een inreisverbod van tien jaar op te leggen tevens rekening kon en heeft gehouden met de vaststelling dat de verzoeker zelf uiteindelijk verklaarde dat hij terug wil keren naar Albanië.

Met zijn betoog toont de verzoeker dan ook niet aan dat het opleggen van een inreisverbod voor de duur van tien jaar, gelet op het geheel van de terzake gehanteerde motieven, niet proportioneel zou zijn, noch toont hij aan dat de feiten niet correct zouden zijn beoordeeld of dat de verweerder op grond van een onzorgvuldige feitenvinding heeft besloten om een inreisverbod van tien jaar op te leggen.

De verzoeker toont geen schending aan van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, noch maakt hij concreet aannemelijk dat de onder punt 3.3. besproken beginselen van behoorlijk bestuur zijn geschonden.

De verzoeker toont evenmin een schending aan van het proportionaliteitsbeginsel aan. De Raad merkt hieromtrent op dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* gelet op hetgeen voorafgaat niet het geval is.

Ook het derde middelonderdeel is bijgevolg ongegrond.

3.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE